

Sygn. akt I ACa 1373/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Kozłowska

Sędziowie: SA Edyta Mroczek (spr.)

SO (del.) Bernard Chazan

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa R. A. (poprzednio R.)

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powódki i pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 25 lipca 2012 r., sygn. akt II C 745/10

1. oddala obie apelacje;

2. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym.

I A CA 1373/12

UZASADNIENIE

Powódka R. A. nosząca uprzednio nazwisko R. wystąpiła z powództwem o ochronę dóbr osobistych przeciwko M. C., E. S. (w stosunku do których nastąpił zwrot pozwu) oraz (...) sp. z o.o. w W..

Określając żądanie przeciwko (...) sp. z o.o. w W. powódka wniosła o nakazanie pozwanej spółce opublikowanie w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w wydaniu sobotnio - niedzielny ogólnokrajowego dziennika G. W. oraz na stronie internetowej [http://www\(...\).pl](http://www(...).pl) oświadczenia treści następującej: „Przepraszam Panią R. R. za naruszenie jej dóbr osobistych poprzez ujawnienie i opisanie szczegółów jej życia prywatnego i opisanie w sposób nieprawdziwy i krzywdzący. Ubolewamy z powodu wyrządzonej jej krzywdy. (...) Sp. z o.o., wydawca (...).

Powódka R. A. wniosła ponadto o zasądzenie od pozwanej Spółki kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę

Pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie:

I. nakazał pozwanej (...) sp. z o.o. w W. opublikowanie na stronie internetowej [http://www\(...\).pl](http://www(...).pl) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku oświadczenia następującej treści: Przepraszamy Panią R. R. za naruszenie jej dóbr osobistych poprzez ujawnienie i opisanie szczegółów z jej życia prywatnego i opisanie ich w sposób nieprawdziwy i krzywdzący. Ubolewamy z powodu wyrządzonej jej krzywdy (...) sp. z o.o., wydawca (...);

II. nakazał pozwanej (...) sp. z o.o. w W. zamieszczenie oświadczenia z pkt I. wyroku przez okres 7 dni;

III. nakazał (...) sp. z o.o. w W. usunięcie artykułu „(...)” z witryny internetowej [http://www\(...\).pl](http://www(...).pl) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku;

IV. zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powódki R. A. kwotę 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,

V. oddalił powództwo w pozostałej części;

VI. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu;

VII. nakazał pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2100 zł tytułem kosztów sądowych, od których uiszczenia została zwolniona powódka.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. C. w artykule pt. (...) opublikowanym w gazecie „(...)” w wydaniu z dnia 24 stycznia 2008 r. dotyczącym powódki stwierdziła między innymi, że :

- „R. R. od kilku lat zabiega o odszkodowania z tytułu urodzenia dziecka z zespołem. Turnera”,

- „Sprawa rozpoczęła się pod koniec 2001 roku. R. R. trafiła do ginekologa. Wyniki badań wykazały, że jest w trzecim tygodniu ciąży. Oszukując lekarza, zasugerowała, iż została zgwałcona, chcąc wymusić zgodę na legalną aborcję. 20 lutego 2002 r., w 18. tygodniu ciąży, podczas badania USG lekarz stwierdził że dziecko może cierpieć na zespół Turnera. Do kwietnia pacjentka przeszła szereg badań potwierdzających ostatecznie chorobę. Z tego względu w kilku szpitalach usilnie domagała się aborcji”,

- „Od października 2003 r. R., wraz ze wspierającymi ją działaczkami Federacji na rzecz Kobiet i Planowania Rodziny, rozpoczęła prawną i medialną kampanię przeciwko lekarzom, którzy nie wyabortowali dziecka”;

- „Zgodnie z polskim prawem, wszystko jest oczywiste: R. nie należy się odszkodowanie”.

Sąd Okręgowy ustalił, iż M. C. przed publikacją artykułu nie kontaktowała się z R. A. i nie uzyskała jej zgody na ujawnienie danych osobowych i informacji prywatnych. W następstwie opublikowania tego artykułu powódka spotkała się z pytaniami w miejscu pracy i miejscu zamieszkania, które związane były z decyzją o usunięciu ciąży. Z udziałem R. A., jako powódki, toczyło się postępowanie sądowe, w którym wystąpiono z żądaniem zasądzenia od lekarza zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez ujawnienie w wywiadzie prasowym informacji objętych tajemnicą lekarską oraz przez pozbawienie powódki prawa do informacji o stanie zdrowia płodu w wyniku nieskierowania na genetyczne badania prenatalne i pozbawienie jej prawa do świadomego podjęcia decyzji o przerwaniu ciąży oraz uniemożliwienie wykonania tego zabiegu przez celowe przewlekanie procedur medycznych. W postępowaniu prowadzonym przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka z wyłączeniem jawności danych personalnych R. A., skarżąca domagała się potwierdzenia naruszenia prawa do prywatności chronionego art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarga R. A. została uwzględniona.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż fakt opublikowania przedmiotowego artykułu w gazecie „(...)” z dnia 24 stycznia 2008 r. nie był pomiędzy stronami sporny. Pozwana nie kwestionowała także, iż treść artykułu odpowiada wydrukowi komputerowemu stanowiącemu załącznik do pozwu.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. T., gdyż okoliczności sprecyzowane na rozprawie w dniu 12 lipca 2012 r. na które miał być on przesłuchany nie pozostawały w związku z przedmiotową sprawą. Podobnie został oddalony wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z akt sprawy XXV C 901/10. Sąd Okręgowy wskazał, iż realizacja zasady bezpośredniości wymaga dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu przez sąd prowadzący postępowanie, dotyczy to w szczególności zeznań świadków. Natomiast skuteczne złożenie wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów wiąże się co do zasady z koniecznością złożenia tego dokumentu do akt sprawy lub wskazania osoby posiadającej dokument, a w odniesieniu do dokumentów znajdujących się w aktach innej sprawy sądowej - dokładnego opisanie dokumentu, którego dotyczy wniosek dowodowy. Wniosek o dopuszczenie dowodu z akt sądowych, który został zawarty w piśmie procesowym pozwanej z dnia 8 lutego 2012 r., w ocenie Sądu Okręgowego nie spełniał wymienionych wyżej warunków.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. W., gdyż wniosek powódki nie spełniał ustawowych warunków wynikających z art. 262 k.p.c. - nie wskazywał miejsca zamieszkania osoby, która ma złożyć zeznania w sądzie. Koniecznym bowiem jest zdaniem Sądu Okręgowego podanie w każdym przypadku miejsca zamieszkania świadka; natomiast doręczenie przesyłki sądowej może nastąpić także w miejscu pracy świadka. Jednak także w odniesieniu do świadków należy przyjąć pierwszeństwo doręczenia w miejscu zamieszkania, a dopiero w razie trudności z tym związanych - w miejscu pracy. Sąd Okręgowy dla uzasadnienia swego stanowiska wskazał na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1998 r., III CKN 620/97, OSNC 1998/9/146.

Oceniając zasadność roszczenia powódki Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo jest w istotnej części zasadne, bowiem dowody zgromadzone w sprawie potwierdzają, iż pozwana Spółka, będąca wydawcą gazety „(...)”, publikując artykuł „(...)”, naruszyła dobra osobiste powódki w postaci prawa do prywatności. Sąd wskazał, że prawo to jest w pierwszej kolejności chronione art. 47 Konstytucji, zgodnie z którym każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Prawo do prywatności nie ma charakteru absolutnego, ale każde istniejące jego ograniczenie powinno spełniać wymagania wynikające z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Sąd nie dostrzegł jakiegokolwiek okoliczności prawnej lub faktycznej usprawiedliwiającej opublikowanie przez pozwaną informacji dotyczących życia prywatnego powódki. W ocenie Sądu prezentowaniu przez pozwanego wydawcę lub autora artykułu określonych poglądów, nie musiało towarzyszyć podawanie danych personalnych powódki i opisywanie jej historii w sposób nieprawdziwy i krzywdzący. Powódka nie wyraziła zgody na opublikowanie informacji dotyczących jej życia prywatnego, które łączyły się z postępowaniami sądowymi prowadzonymi z udziałem powódki, w tym postępowaniem przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, w którym dane personalne powódki nie zostały ujawnione.

Analiza treści artykułu zdaniem Sądu Okręgowego potwierdza nie tylko, iż zawarto w nim informacje dotyczące sfery życia intymnego powódki, ale nadto połączono te informacje z faktami nieprawdziwymi lub niepełnymi. Uwaga ta dotyczy w szczególności przedmiotu i wyniku postępowań sądowych prowadzonych z udziałem powódki i roszczeń przez nią dochodzonych. Świadczy to o niesprostaniu wymaganiom określonym w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo prasowe. Ujawnienie faktów opisanych w artykule, które nie były powszechnie znane do czasu jego opublikowania, naruszyło w ocenie Sądu Okręgowego dobra osobiste powódki. Powyższe uzasadniało uwzględnienie powództwa na podstawie art. 23 w zw. z art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. w zakresie prowadzonym zarówno do nałożenia na pozwaną obowiązku opublikowania na stronie internetowej, stosownego oświadczenia, usunięcia przedmiotowego artykułu ze strony internetowej, jak też przyznania na rzecz powódki odpowiedniego zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy uwzględnił roszczenie w zakresie zadośćuczynienia co do kwoty 30.000 zł, gdyż świadczenie w tej wysokości stanowić będzie zdaniem Sądu odpowiednią rekompensatę za doznaną przez powódkę krzywdę, która wynika zarówno z rozmiaru bezprawnego działania pozwanej, jak też stopnia naruszenia jej dóbr osobistych. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił żądania zadośćuczynienia w zakresie przekraczającym wymienioną kwotę. Sąd oddalił powództwo także co do żądania opublikowania oświadczenia w dzienniku „(...)”, gdyż nałożenie tego obowiązku nie byłoby adekwatne do zakresu bezprawnego działania pozwanej. O kosztach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd wziął przy tym pod uwagę, iż roszczenie powódki co do kwoty zadośćuczynienia zostało

uwzględnione w połowie, a powódka została zwolniona od kosztów sądowych, co wiązało się z obowiązkiem uiszczenia tych kosztów przez pozwaną na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżyły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego Warszawa Praga w części tj. w punkcie V wyroku. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 24 § 1 k.c., 448 k.c. i 445 k.c. poprzez zasądzenie zadośćuczynienia nieadekwatnego do stopnia i charakteru naruszenia, rozmiaru bezprawności i doznanej krzywdy przez powódkę.

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie co wyraziło się w nieprawidłowo dokonanej ocenie dowodu z zeznań stron ograniczonego do zeznań powódki, skutkiem czego Sąd Okręgowy w sposób błędny ustalił stopień i charakter naruszenia dóbr osobistych oraz rozmiar doznanej krzywdy przez powódkę.

Zarzucając powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powódki zadośćuczynienia żadanego w pozwie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od strony przeciwnej.

Pozwana Spółka zaskarżyła przedmiotowy wyrok w części w jakiej Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo tj. w zakresie określonym w pkt I,II,III, IV, VI i VII sentencji orzeczenia.

Wyrokowi temu zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co jest konsekwencją naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę mocy dowodowej i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności przez błędne pominięcie, że powódka udzielając publicznych wypowiedzi, dotyczących jej sfery życia prywatnego, związanego z ciążą i urodzeniem dziecka, wyraziła zgodę na opisywanie tej jej sfery życia.

2. naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w szczególności:

- naruszenie art. 23 k.c. i 24 k.c. w szczególności przez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż działanie pozwanego, polegające na publikacji informacji o sprawach sądowych z powództwa i skargi R. R., było bezprawne, gdyż naruszało jej prawo do prywatności, w sytuacji gdy sama powódka tę sferę życia prywatnego ujawniła mediom prasowym, a więc tym samym wyraziła zgodę na zainteresowanie mediów tą sferą jej życia. Nadto, przez podanie informacji nieprawdziwych i niepełnych, w sytuacji gdy powódka nie wskazała które z tych informacji opublikowanych są nieprawdziwe bądź niejasne, a postępowania sądowe, prowadzone z udziałem powódki, dotyczyły m.in. roszczeń odszkodowawczych, oraz na dzień publikacji artykułu, artykuł prasowy zawierał rzetelny opis na jakim etapie znajduje się złożona skarga kasacyjna, a więc artykuł prasowy nie zawierał nieprawdziwej informacji o sposobie rozpoznania skargi kasacyjnej; nadto w sytuacji gdy prawo polskie nie przewiduje utajnienia stron procesu jak i wyroków,

- naruszenie art. 12 w zw. z art. 41 prawa prasowego w szczególności poprzez błędne uznanie niezachowania przez pozwanego szczególnej staranności i rzetelności przy zbieraniu wykorzystaniu materiałów prasowych, w sytuacji gdy pozwany posłużył się prawdziwymi informacjami z wiarygodnego źródła - udzielonych przez p. J. W., pełnomocnika MSZ przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, w zakresie przedmiotu i stanu sprawy przez ETPCz ze skargi powódki, jak i w zakresie innych postępowania sądowych, jak również publicznie znanymi m.in. z relacji samej powódki, a wszelkie oceny i twierdzenia nie były bezprawne i były dopuszczalne,

- naruszenie art. 448 k.c. w szczególności poprzez błędne uznanie, iż działanie pozwanego miało charakter zawiniony, w kwalifikowanej postaci, w sytuacji gdy powódka będąca osobą niepubliczną, sama upubliczniła fakty ze sfery swego życia prywatnego, i wzbudziła nimi zainteresowanie mediów, nadto nie wskazała podstawy faktycznej, z której

wywodzi naruszenia konkretnych dóbr osobistych, i to gdy prawo polskie nie przewiduje utajnienia stron procesu jak i wyroków,

- naruszenie art. 38 prawa prasowego w szczególności przez błędne uznanie, iż pozwany (...) Sp. z o.o. jako wydawca ponosi odpowiedzialność cywilną za naruszenie dóbr osobistych powoda publikacją prasową, w sytuacji gdy na potrzeby ustalenia bezprawności i zawinienia działania pozwanego wydawcy koniecznym jest ustalenie sposobu jego działania, w opublikowaniu konkretnego materiału prasowego, czego Sąd nie uczynił, a w sprawie brak jest dowodów by wydawca miał jakikolwiek wpływ na opublikowanie zakwestionowanego artykułu.

3. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w szczególności poprzez nie ustosunkowanie się przez Sąd do zeznań powódki, w zakresie w jakim przyznała się do upublicznienia faktów ze swej sfery prywatnej i ustalenie wpływu tej okoliczności na ocenę bezprawności działania pozwanego, oraz braku konkretnych wskazań podstawy faktycznej zarzutu naruszenia dóbr osobistych, w szczególności przez nie wskazanie nieprawdziwych i niejasnych informacji., które miały naruszać dobra osobiste powódki.

Zarzucając powyższe pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości albo uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, nadto wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem pierwszej i drugiej instancji, wedle norm przepisanych

Powódka wniosła odpowiedź na apelację pozwanej wnosząc o jej oddalenie w całości i zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się do apelacji pozwanej jako dalej idącej.

Apelacja pozwanej jest niezasadna.

Sąd II instancji uznając trafność ustaleń faktycznych i dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny prawnej – przyjął je za własne stanowiące podstawę orzekania w sprawie niniejszej. Zarzuty sformułowane przez pozwaną są chybione.

Nie może budzić wątpliwości, iż opublikowanie w artykule „(...)” zamieszczonym w „(...)” danych osobowych powódki oraz informacji i faktów wskazanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dotyczących sfery życia prywatnego powódki stanowi naruszenie jej dóbr osobistych w postaci prawa powódki do prywatności. Treść tego artykułu i wskazane w nim informacje dotyczące powódki mogły bowiem wywołać negatywne oceny i odczucia rozsądnie zachowującego się człowieka. Tę ocenę naruszenia dóbr osobistych należy rozpatrywać w kategoriach obiektywnych odnosząc ją do opinii społecznej znajdującej wyraz w poglądach ludzi rozsądnie i uczciwie myślących / tak też wyrok SN z dnia 29 września 2010 r. sygn. akt V CSK19/10 oraz 8 marca 2012 r. sygn. akt V CSK 109/11 i SA w Lublinie z dnia 3 października 2012 r. sygn. akt I ACa 396/12/.

Nie można podzielić zarzutu apelacji odnoszącego się do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 k.p.c. /winno być art. 233 paragraf 1 k.p.c./ wskazującego na sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie skarżącego sprzeczność ta jest konsekwencją błędnej oceny mocy dowodowej i braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności przez błędne pominięcie, że powódka udzielając publicznych wypowiedzi, dotyczących jej sfery życia prywatnego, związanego z ciążą i urodzeniem dziecka wyraziła zgodę na opisywanie tej sfery życia. Wyrażenia tej zgody skarżąca upatruje w treści artykułu z roku 2003 w gazecie „(...)” wskazują w apelacji, iż powódka nie będąc osobą publiczną sama upubliczniła szczegóły ze swego życia prywatnego w zakresie przebiegu ciąży i urodzenia dziecka. Takiego sposobu rozumowania pozwanej podzielić nie sposób. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2011 roku w sprawie I CSK 497/10 odnosząc się do treści art. 14 ust 6 ustawy z 1984 r. – Prawo prasowe uznał bowiem, iż okoliczność w postaci uprzedniego upublicznienia

informacji dotyczących sfery życia prywatnego nie stanowi ustawowej przesłanki zwalniającej z obowiązku zgody na publikację nawet w przypadku osoby publicznej /którą powódka bezspornie nie jest/, jeśli nie zostało wykazane, że zachowanie takie wiązało się bezpośrednio z działalnością publiczną danej osoby. W judykaturze przyjmuje się, że nawet zachowania udzielające w sposób dorozumiany przyzwolenia na informowanie o życiu osobistym poprzez liczne wywiady i wypowiedzi w mediach dotyczące sfery życia prywatnego nie mogą być utożsamiane z udzieleniem generalnej zgody na ujawnianie wszystkich faktów należących do sfery życia prywatnego /wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008 r. sygn. akt I CSK 341/07/. Nawet więc okoliczność uprzedniego upublicznienia przez powódkę niektórych wydarzeń dotyczących prywatnej sfery jej życia nie skutkuje automatycznym zwolnieniem z obowiązku uzyskania jej zgody na publikowanie wszelkich informacji z tej sfery życia. Zachowania pozwanej nie sposób uznać za zgodę o jakiej mowa w orzeczeniu - wyroku SN z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie II CSK 280/06 jako aktu woli stanowiącego wyraz świadomości uprawnionego. Publikacja dokonana przez pozwaną Spółkę artykułu zatytułowanego „(...)” i zawarte tam treści wskazane przez Sąd Okręgowy opublikowane bez zgody powódki /okoliczność przez pozwaną nie kwestionowana/ zasadnie uznana została zatem przez Sąd Okręgowy za naruszenie dobra osobistego powódki w postaci prawa do prywatności, a w konsekwencji kolejny zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 23 i 24 k.c. przez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż działanie pozwanego, polegające na publikacji informacji w omówionym wyżej artykule prasowym stanowiło naruszenie dóbr osobistych powódki należało uznać za bezzasadny. Należy bowiem podkreślić, iż o ile art. 23 k.c. określa ogólną zasadę ochrony dóbr osobistych człowieka, to przesłanki tej ochrony precyzuje art. 24 § 1 k.c. wskazując na zagrożenie lub naruszenie dóbr osobistych i bezprawny charakter działania sprawcy naruszenia wywołującego wskazany wyżej skutek. Ułatwieniem w zakresie dochodzenia odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest zawarte w treści art. 24 § 1 k.c. domniemanie bezprawności. Wbrew zarzutom apelacji i obowiązkowi wynikającemu z rozłożenia ciężaru dowodu /art. 6 k.c./ pozwana w toku procesu i nie czyni tego w apelacji nie wykazała istnienia okoliczności wyłączających ową bezprawność takich jak działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie własnego prawa podmiotowego, zgodę lub zezwolenie uprawnionego i działania w obronie uzasadnionego interesu indywidualnego lub społecznego.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że pozwana nie wykazała, aby istotnie w dzienniku (...) powódka przekazywała treści dotyczące przebiegu jej ciąży oraz dotyczące urodzenia dziecka. Z zeznań powódki wynika bowiem, że wywiad jakiego udzieliła temu dziennikowi dotyczył innych kwestii – a mianowicie problemów kobiet w Polsce w uzyskaniu dostępu do badań prenatalnych. Strona pozwana powołując się na ten wywiad, nie złożyła treści artykułu, ani nawet nie zgłaszała wniosku dowodowego w tym zakresie.

Nie można także podzielić zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez Sąd Okręgowy treści art. 12 w zw. z art. 41 prawa prasowego. Skarżąca wskazuje na zachowanie przez pozwanego szczególnej staranności i rzetelności przy zbieraniu materiałów prasowych i posłużenie się prawdziwymi informacjami z wiarygodnego źródła. Tak skonstruowanego zarzutu apelacji podzielić nie sposób. Ugruntowanym w orzecznictwie sądów i doktrynie prawa cywilnego jest bowiem pogląd, iż prawdziwość informacji prasowej nie przesądza jeszcze o braku bezprawności naruszenia dobra osobistego. Konieczną przesłanką uchylenia bezprawności jest działanie w uzasadnionym interesie społecznym /tak też uchwała siedmiu sędziów z dnia 18 lutego 2005 r. sygn. akt III CZP 53/04 oraz wyrok SN z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie I CSK 506/11/. Powyższej okoliczności działania w uzasadnionym interesie społecznym skarżący nie wykazał i nawet nie próbuje tego uczynić w apelacji. W uzasadnieniu Uchwały Sąd Najwyższy odniósł się zarówno do treści art. 12 i 41 prawa prasowego oraz art. 23 i 24 k.c. i ich wzajemnej relacji, wskazując, iż przy stosowaniu art. 24 k.c. należy uwzględniać przepisy Prawa prasowego. Sąd Najwyższy wskazał także, iż sama rzetelność zebrania materiału przez dziennikarza i jego prawdziwość nie jest wystarczająca dla uchylenia bezprawności jego działania polegającego na naruszeniu w publikacji prasowej dóbr osobistych uprawnionego. Powyższe czyni bezzasadnym kolejny zarzut apelacji odnoszący się do podstaw odpowiedzialności wydawcy i naruszenia w ocenie pozwanej treści art. 38 prawa prasowego. Zarzut ten jest bezzasadny bo pomija, iż odpowiedzialność wydawcy opiera się na zasadzie ryzyka i zachodzi niezależnie od jakiegokolwiek stopnia winy wydawcy, a wyłączyć ją można tylko, jeśli wykaże się, że sporna publikacja była zgodna z prawem. Powyższe oznacza, iż wydawca tworząc organizacyjne i finansowe podstawy działania redakcji, zatrudniając redaktora naczelnego, ma

obowiązek czuwać, by zorganizowana przez niego redakcja działała poprawnie z uwzględnieniem wymogów prawa / patrz wyrok SN z 15 października 2009 r. I CSK 83/09/.

Nie można wreszcie podzielić zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przez Sąd Okręgowy treści art. 448 k.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew bowiem zarzutowi apelacji zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej, o której mowa w art. 448 k.c. znajduje zastosowanie i uzasadnienie w przypadku podstawy deliktowej naruszenia dóbr osobistych, przy czym każdy stopień winy, także wina nieumyślna może uzasadniać uwzględnienie roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz uprawnionego /tak też wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., sygn. akt III CSK 358/06 i z dnia 24 stycznia 2008 r., sygn. akt I CSK 319/07/. Taka odpowiedzialność uzasadnia, także odpowiedzialność na zasadzie ryzyka /patrz KC Komentarz pod redakcją Edwarda Gniewka Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 2006 r. Wydanie II str 763/. W sprawie niniejszej fakt deliktowego naruszenia dóbr osobistych powódki treścią przedmiotowego artykułu prasowego nie może budzić wątpliwości. Stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 17 marca 2006 roku w sprawie I CSK 81/05 dotyczące winy kwalifikowanej sprawcy dotyczy zasądzenia odpowiedniej sumy na cel społeczny. Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną roszczenia powódki dokonaną przez Sąd Okręgowy, zawartą wbrew zarzutom apelacji w uzasadnieniu, które odpowiada wymogom art. 328 § 2 k.p.c. Naruszenie art. 328§2 k.p.c. może być uznane za usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera tak oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999 r. Nr 4, poz. 83, z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182; z dnia 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNAPiUS nr 15, poz. 352). Takich zarzutów z pewnością nie można postawić zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego. Dla oceny zasadności tego zarzutu bez decydującego znaczenia pozostaje fakt prawdziwości też zawartych w artykule w sytuacji nie wykazania uzasadnionego interesu społecznego i zasady odpowiedzialności wydawcy, o czym była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia.

Odnosząc się do apelacji powódki Sąd Apelacyjny uznał ją za bezzasadną.

Nie można podzielić zarzutu apelacji powódki dotyczącego naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. W ocenie skarżącej naruszenie to polega na nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań stron / przesłuchania powódki/, co doprowadziło do błędnego ustalenia stopnia i charakteru naruszenia i rozmiaru krzywdy powódki. Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w tym dowód z przesłuchania powódki. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał na dolegliwość naruszenia dobra osobistego dla powódki. Zasadnie podkreślił, iż naruszenie to dotyczy sfery życia intymnego powódki, a nadto połączone jest z informacjami częściowo nieprawdziwymi. Zasądzając kwotę 30 000 złotych Sąd Okręgowy uznał ją za odpowiednią wskazując, iż jej wysokość wynika zarówno z rozmiaru bezprawnego działania pozwanej, jak też stopnia naruszenia dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny w pełni podziela tę ocenę Sądu Okręgowego. Nie można zatem uznać za uzasadniony zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisów prawa materialnego art. 24 § 1 k.c., 448 k.c. i 445 k.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego kwota 30 000 złotych odpowiada rozmiarowi doznanej przez powódkę krzywdy, co w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego /wyrok w sprawie I CKN1032/00/ winno decydować o wysokości zadośćuczynienia. Ponadto wskazać należy, że powódka uzyskała ochronę swoich dóbr osobistych także poprzez złożenie stosownego oświadczenia w prasie oraz usunięcie spornej publikacji ze stron internetowych. Wszystkie te czynności wraz z przyznanym powódce zadośćuczynieniem czynią zadość naruszeniu jej dóbr osobistych.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznając, iż obie apelacje nie zawierają uzasadnionych zarzutów na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. mając na względzie wynik procesu w drugiej instancji.